

Arrest

nr. 44 079 van 28 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Mechelen, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en
schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Mechelen tot niet inoverwegingneming van een aanvraag in het kader van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (bijlage 2) van 11 februari 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat D. WOUTERS loco advocaat O. VAN KESBEECK en van advocaat I. DAOU, die loco advocaat B. DEKEYSER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 14 december 2009 een aanvraag in om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2 De gemachtigde van de burgemeester van Mechelen neemt op 11 februari 2010 een beslissing tot niet inoverwegingneming van de onder punt 1.1 vermelde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT NIET_INOVERWEGINGNEMING

van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De genaamde / de persoon die verklaart te heten E.M.M {...} (naam en voornaam), van Marokkaanse nationaliteit, geboren te I. {...}

heeft zich op 14/12/2009 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: {...}. Uit de controles op 06/02/2010 en 07/02/2010 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen. {...}"

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift en de repliekmemoire duidt verzoeker als verwerende partij aan enerzijds de stad Mechelen vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen en anderzijds de Belgische staat in de persoon van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De Raad stelt vast dat nergens uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat deze werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De bestreden beslissing werd ondertekend door de burgemeester of zijn gemachtigde van de stad Mechelen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat een verblijfsmachtiging, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, slechts kan aangevraagd worden bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft. Indien een burgemeester bijgevolg vaststelt dat een aanvrager niet op het grondgebied van zijn gemeente of stad verblijft, is de aanvraag niet rechtsgeldig ingediend en dient hij de aanvrager hiervan in kennis te stellen. In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juni 2007) worden de precieze bevoegdheden van de minister en zijn gemachtigde en van de burgemeester en zijn gemachtigde toegelicht met betrekking tot de behandeling van een, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediende, aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden. Wat betreft de rol van de burgemeester of zijn gemachtigde wordt het volgende gesteld:

"(...) Binnen de tien dagen na het indienen van de aanvraag dient de burgemeester of zijn gemachtigde de feitelijke verblijfplaats van de betrokkene te controleren. Indien blijkt dat de aanvrager niet in de gemeente verblijft, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging (zie model van beslissing in bijlage 2). Dit betekent dat de aanvraag niet naar de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gestuurd. De gemeente bezorgt de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van deze beslissing. De aanvrager wordt ervan verwittigd dat hij zijn aanvraag moet indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij werkelijk verblijft. (...)"

De Raad stelt bijgevolg vast dat de bestreden beslissing niet werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris, de tweede verwerende partij, maar door de burgemeester of zijn gemachtigde van de stad Mechelen, de eerste verwerende partij. Bijgevolg wordt de stad Mechelen als verwerende partij aangeduid en wordt de Belgische staat in de persoon van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid buiten de zaak gesteld.

3. Over de ontvankelijkheid

In het verzoekschrift stelt verzoeker: *"Huidig rekwest houdt een beroep tot nietigverklaring evenals een vordering tot schorsing in {...}."* In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker *"Dienvolgens de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen"*. De Raad wijst op artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt: *"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."* Aangezien verzoeker in het opschrift van zijn verzoekschrift stelt: **"VERZOEKSCHRIFT BEROEP TEGEN BESLISSING STADMECHELEN NIET IN OVERWEGINGNEMING AANVRAAG REGULARISATIE"** wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. In zoverre verzoeker de schorsing vordert, stelt de Raad ambtshalve vast dat deze vordering onontvankelijk is. Aangezien de vordering tot schorsing onontvankelijk verklaard wordt, dient evenmin uitspraak gedaan te worden over het in het verzoekschrift en de repliekmemoirie aangehaalde *"Niet te herstellen ernstig nadeel"* nu dit een voorwaarde betreft die, zoals blijkt uit artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, verband houdt met de vordering tot schorsing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste en tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen en de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de beslissing.

Ter adstruering van het middel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing een bestuurshandeling uitmaakt zodat zij overeenkomstig de wet uitdrukkelijk gemotiveerd dient te zijn. Verzoeker is de mening toegedaan dat dit niet gebeurde, of minstens op zeer gebrekkige en summiere wijze zoals blijkt uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten waarop de bestreden beslissing is genomen. Volgens verzoeker kan derhalve besloten worden dat de bestreden beslissing - niet degelijk gemotiveerd -, geen wezenlijke waarborg biedt tegen willekeur en de voorgebrachte redenen niet zorgvuldig werd onderzocht en de genomen beslissing dus niet voldoende beredeneerd is. Verzoeker betoogt dat de beslissing gebaseerd is op een verslag van de plaatselijke politie maar dat dit verslag geen enkele rekening houdt met volgende controleerbare feiten: verzoeker verbleef sinds zijn aankomst in België steeds bij zijn oom, hij volgt hier Nederlandse lessen op maandag, dinsdag, donderdag en vrijdag tussen 9 en 12 uur, het weekend is het enige moment waarop hij vrienden kan bezoeken, hij verblijft er dan meestal van zaterdag middag tot zondag middag, de controle op zaterdag 6 februari was er blijkbaar niemand thuis, bij de tweede controle op zondag 7 februari was de oom thuis en liet aan de agenten de kamer van verzoeker zien en zegde dat alles in orde was, verzoeker zelf was noch zaterdag noch zondag ter plaatse, hij was naar vrienden in Brussel en bleef daar overnachten, wat de oom ook meldde, de door verzoeker voorgebrachte nieuwe attesten bewijzen dat de controlediensten zich in hun besluitvorming schromelijk vergissen.

4.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, minstens evenredig met het belang van de beslissing. Verweerder betoogt dat het al dan niet in overweging nemen van een regularisatieaanvraag op basis van een woonstcontrole immers voortspuit uit een norm van objectief recht. Verweerder stelt dat hij de vooropgestelde voorwaarden in acht dient te nemen en dat hij zo rechtsgeldig de beslissing heeft genomen. Verweerder benadrukt dat uit het administratief dossier blijkt dat er een bijlage 2 werd opgemaakt en verstuurd naar de raadsman van verzoeker. Verweerder verwijst naar het feit dat uit het politieverslag blijkt dat men twee woonstcontroles verricht heeft doch dat uit geen van beide woonstcontroles kon worden vastgesteld dat verzoeker effectief verblijft bij het opgegeven adres. Deze documenten werden samen met de bestreden beslissing aan verzoeker overgemaakt en maken bovendien integraal deel uit van het administratief dossier van de betrokkene dat steeds ter inzage kan worden geraadpleegd. Volgens verweerder had verzoeker voldoende mogelijkheden om zich in kennis te stellen van de juridische en feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing. Verweerder vervolgt door te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing volstaat om haar ten genoegen van recht met motieven te onderbouwen. Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wijst verweerder erop dat de door verzoeker bedoelde wetsartikelen verband houden met de verplichting om de bestuurshandeling formeel te motiveren, en als zodanig tot doel hebben om de bestuurde toe te laten

waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich met de ter beschikking staande rechtsmiddelen kan verweren tegen die beslissing door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven juridisch niet opgaan. Verweerder is de mening toegedaan dat *in casu* aan deze vereiste is voldaan aangezien de overwegingen verzoeker toelaten te achterhalen om welke redenen zijn regularisatieaanvraag niet in overweging werd genomen zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsplicht wordt beoogd. Verweerder laat tenslotte gelden dat verzoeker bij de controle van 6 februari 2010 niet aanwezig bleek te zijn en dat bij de controle van 7 februari 2010 navraag gedaan werd bij de bureaus van verzoeker die geenszins enige kennis hebben van verzoeker zijn bestaan. Op datum van 7 februari 2010 werd door de neef van betrokkene gemeld dat betrokkene inderdaad in Brussel was tijdens de controle van 7 februari 2010 doch was niemand van het gezin bereid informatie te geven over de vrienden waarbij betrokkene verbleef en over de exacte verblijfplaats in Brussel. Evenmin wist iemand wanneer betrokkene zou terugkeren naar het opgegeven adres. Betrokkene zou volgens zijn nonkel slapen in een zeer kleine ruimte dat eigenlijk dienst doet als strijk- en waskamer. Er werd hierbij een blanke matras aangetroffen dewelke verticaal stond tussen de muur en de kast. Inzake betrokkene zijn studies kon men tijdens de woonstcontrole van 7 februari 2010 nergens aanwijzingen vinden van studiemateriaal. Verweerder besluit dat de heer inspecteur en de heer agent op geen enkele manier betrokkene zijn effectief verblijf konden afleiden bij het opgegeven adres en dat de overwegingen die verzoeker aanhaalt geenszins toelaten om tot een sluitend antwoord te komen over verzoeker zijn al dan niet effectief verblijf bij het opgegeven adres zodat het middel niet ernstig is, minstens ongegrond.

4.3 In de repliekmemorie gaat verzoeker verder in op de uitdrukkelijke motiveringsplicht en stelt dat de administratieve overheid verplicht is de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag liggen van de beslissing afdoende te motiveren. Verzoeker meent dat zelfs indien men zou aanvaarden dat de stad aan zijn motiveringsplicht voldeed, dan gaat het om een deel van de materiële motiveringsplicht en niet over de totaliteit van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Over het door de stad bedoelde deel van de motiveringsplicht heeft de Raad zich niet uit te spreken omdat ze zich niet kan of mag in de plaats stellen van de stad. Verzoeker stelt dat het wel tot de wettelijke bevoegdheid van de Raad behoort om na te gaan of de bewuste overheid wel is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of ze die concreet heeft beoordeeld zodat ze op grond hiervan niet tot een onredelijk besluit is gekomen. Verzoeker merkt op dat verweerder *in casu* geen ernstig onderzoek heeft gedaan naar de concrete situatie en dus op gebrekkige gronden zijn beslissing heeft gestoeld. Volgens verzoeker is verweerder tot een lichtzinnig en foutief besluit gekomen, hetwelk zijn rechten zwaar hypothekeert vermits de regularisatieprocedure een eenmalig voorrecht voor verzoeker uitmaakte en daarenboven tijdsgebonden is. Verzoeker kan zich niet vinden in de motivering van de bestreden beslissing nu de vooropstelling dat hij niet zou wonen op het opgegeven adres volkomen verkeerd is als besluit want ingegeven door onvolledige en onjuiste gegevens, afkomstig van personen die wel gemachtigd zijn om objectieve vaststellingen te verrichten maar geenszins uit deze vaststellingen conclusies mogen trekken. De gevolgtrekking als zou hij er niet wonen, is gewoon afgeleid uit het feit dat verzoeker in een uiterst kleine kamer zou slapen en de matras die gewoon op de vloer ligt, in de dag rechtstaand zou worden opgestapeld. Zogezegd zouden de bureaus verzoeker niet kennen en zou ook de oom en de tante zelf hebben verklaard dat hij *„een adres nodig had voor regularisatie..”*. Verzoeker herhaalt dat het niet aan de politiediensten is om dusdanige besluiten te trekken en daarenboven zijn deze gevolgtrekkingen volledig verkeerd en bijna ter kwader trouw. Er werd volgens verzoeker geen rekening gehouden met de in het verzoek tot regularisatie vermelde argumenten, te weten: zelfs indien men illegaal in België verblijft, bestaat in een democratie nog de bewegingsvrijheid; wat bewijst dat de door de controlediensten opgetekende gezegden de exacte bewoordingen waren van verzoeker/familieleden nu het voor de ondervrager een vreemde taal blijft; mocht het verhaal van elke ouder die niet exact weet met wie zijn 20-jarige zoon of dochter omgaat of slaapt, in twijfel getrokken worden, dan zouden we wel bezig kunnen blijven; in plaats van blijven stil te staan bij de beschrijving van “was- en strijkplaats” ware het veel eenvoudiger geweest zich te informeren of verzoeker inderdaad ingeschreven was in een cursus Nederlands en geregeld de lessen bezoekt op de door verzoeker voorgehouden tijdstippen; het feit dat men op de verblijfplaats geen studiemateriaal aantreft zou wel eens kunnen bewijzen dat verzoeker zijn lessen ter harte neemt en zelfs in het weekend en bij vrienden studeert; verzoeker spreekt en verstaat perfect Frans zodat hij veel eenvoudiger een regularisatie had kunnen aanvragen in een Franstalige landgemeente.

4.4 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot niet inoverwegingneming van een aanvraag in het kader van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet is besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat uit controles op 6 februari 2010 en 7 februari 2010 gebleken is dat verzoeker niet werkelijk op het door hem opgegeven adres verblijft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent aangezien hij ze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker in essentie betoogt dat hij wel degelijk verblijft op het door hem opgegeven adres, voert hij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat naar aanleiding van de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, de politie op 6 februari 2010 en op 7 februari 2010 een adrescontrole heeft doorgevoerd op het door verzoeker opgegeven verblijfsadres. Uit het politieverslag dat hierover werd opgemaakt blijkt dat verzoeker op 06/02/2010 niet werd aangetroffen. Volgens de buurvrouw op de eerste verdieping betreffen haar overburen woonachtig in hetzelfde appartementsblok op de eerste verdieping een Marokkaans gezin bestaande uit een man, vrouw en hun twee kindjes. Zij verklaart dat er geen andere man in dit appartement woont. Onafhankelijk van de verklaring van deze vrouw geeft de buurman wonende op de tweede verdieping een identieke verklaring. De bewoners van 251 bus 1 zouden zojuist zijn vertrokken. Op 7 februari 2010 begeeft de politie zich opnieuw ter plaatse waarbij wederom wordt vastgesteld dat verzoeker niet aangetroffen kan worden. De gezinnen wonende op 251/101 en 251/102 verklaren verzoeker niet te kennen. Volgens de verklaringen van de oom van verzoeker zou verzoeker wel degelijk bij hen verblijven sinds juli 2009 maar zou hij sinds vrijdagavond naar vrienden zijn. De oom noch zijn gezin kunnen of willen zeggen om welke vrienden het gaat en waar dezen zouden wonen. Evenmin wisten ze wanneer hun neef terug zou zijn. De politie stelt verder vast dat verzoeker bij zijn oom zou slapen in een zeer kleine ruimte die eigenlijk dienst doet als strijk- en waskamer en dat hij hierin op een blanke matras zou slapen dewelke nu vertikaal tussen muur en kast geplaatst blijkt. In deze ruimte staat er ook een kast waarin een aantal kledingstukken hangen of liggen waarvan onmogelijk gezegd of aangeduid kan worden of ze al dan niet van verzoeker kunnen zijn. In de badkamer treft de politie enkel twee tandenborstels en twee tuben tandpasta aan die van de eigenlijke bewoners blijken te zijn. Volgens de oom van verzoeker zou verzoeker in Mechelen Nederlandse les volgen doch nergens in de gehele woning kan de politie enige aanwijzing zoals boeken, kaffen, schriften en studiemateriaal die verband houden met deze studies aantreffen. Tenslotte blijkt uit het politieverslag dat de vrouw des huizes aan de politie verklaart dat verzoeker een adres nodig had voor zijn regularisatieaanvraag. Uit dit alles besluit de politie dat verzoeker het opgegeven adres niet bewoont. Uit de vaststellingen zoals opgenomen in het politieverslag blijkt dat de politie tweemaal een grondige controle heeft gevoerd inzake het verblijfsadres van verzoeker. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de burgemeester op basis van voormelde gegevens oordeelt dat *"Uit de controles op*

06/02/2010 en 07/02/2010 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont. Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.” Het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift waar hij stelt dat hij wel degelijk verblijft op het opgegeven adres en dat dit blijkt uit controleerbare feiten, kunnen geen afbreuk doen aan de vaststellingen uit het politieverlag. Verzoeker herhaalt slechts dat hij sinds zijn aankomst in België bij zijn oom verblijft, dat hij Nederlandse lessen volgt, dat hij in het weekend verblijft bij vrienden, dat de oom de kamer aan de agenten liet zien en stelde dat alles in orde was en dat deze ook gemeld heeft dat verzoeker in Brussel bleef overnachten. Verzoeker laat met dit betoog de vaststellingen van de politie – met name dat de burens verklaard hebben verzoeker niet te kennen, dat de ruimte waarin verzoeker zou slapen eigenlijk dienst doet als strijk- en waskamer en dat de matras vertikaal geplaatst staat, dat onmogelijk gezegd kan worden dat de kledingstukken van verzoeker zijn, dat de aangetroffen tandenborstels en tubes in de badkamer van de eigenlijke bewoners zijn, dat nergens studiemateriaal gevonden kan worden en dat de vrouw des huizes verklaarde dat verzoeker een adres nodig had voor zijn regularisatieaanvraag – ongemoeid noch toont hij aan dat deze niet correct zijn. De nieuwe attesten die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift en die zouden moeten bewijzen dat de controlediensten zich in hun besluitvorming schromelijk vergissen, kunnen evenmin de wettigheid van de bestreden beslissing aantasten. Verzoeker toont niet aan dat deze attesten aan de burgemeester of zijn gemachtigde zijn voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing zodat de burgemeester of zijn gemachtigde niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden in zijn besluitvorming.

Waar verzoeker voorts in zijn repliekmemorie argumenteert dat het niet aan de politiediensten is om dusdanige vaststellingen te maken en dat deze gevolgtrekkingen daarenboven volledig verkeerd en bijna ter kwader trouw zijn, merkt de Raad op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt in buitengewone omstandigheden de machtiging tot verblijf kan aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Vooraleer de aanvraag in aanmerking kan genomen worden, dient de burgemeester waar de aanvraag is ingediend, na te gaan of de vreemdeling werkelijk verblijft in zijn stad of gemeente. Deze verblijfscontrole geschiedt via de politie die hierover een verslag opstelt en dit overmaakt aan de burgemeester of zijn gemachtigde. Het is de burgemeester of zijn gemachtigde, en niet de politie, die de uiteindelijke beslissing neemt aangaande het al dan niet in overweging nemen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarbij het niet kennelijk onredelijk is dat de burgemeester of zijn gemachtigde zich steunt op de zeer uitvoerig beschreven vaststellingen van de politie. Verzoeker toont met zijn blote beweringen dat niets bewijst dat de opgetekende gezegden de exacte bewoordingen waren, dat het de stad Mechelen typeert om achter deze oprechte verklaringen negatieve dingen te kunnen zoeken en dat het feit dat men op de verblijfplaats geen studiemateriaal aantreft wel eens zou kunnen bewijzen dat hij zelfs in het weekend en bij vrienden studeert, op generlei wijze aan dat de politie tijdens de uitgevoerde controles ter kwader trouw zou zijn geweest of dat zij niet objectief te werk zou zijn gegaan. De Raad ziet voorts niet in hoe het argument van verzoeker dat het veel eenvoudiger zou zijn geweest zich te informeren of hij inderdaad ingeschreven was in een cursus Nederlands en geregeld de lessen bezoekt, zou kunnen aantonen dat hij werkelijk op het door hem opgegeven adres verblijft. Waar verzoeker tenslotte nog aanvoert dat er geen enkele rekening werd gehouden met de in het verzoek tot regularisatie vermelde argumenten dient nogmaals gewezen op het feit dat de burgemeester of zijn gemachtigde enkel onderzoekt of de vreemdeling die een aanvraag indient in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werkelijk verblijft op het door hem opgegeven adres. Het is aan de hand van deze objectieve woonstcontrole(s) en niet aan de hand van de in het verzoek tot regularisatie vermelde argumenten dat de burgemeester of zijn gemachtigde een beslissing neemt aangaande het al dan niet in aanmerking nemen van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel en tweede middel zijn niet gegrond.

4.5 In een derde middel voert verzoeker aan dat een afschrift van de bestreden beslissing aan zijn raadsman werd verstuurd maar dat nergens uit blijkt dat hij bij zijn raadsman woonstkeuze deed zodat men zich de vraag kan stellen of deze kennisgeving dezelfde waarde heeft als een betekening. Volgens verzoeker zou deze werkwijze ondermeer bijkomende objectieve inlichtingen hebben verschaft over het eventueel verblijf van verzoeker waarbij hij van mening is dat het de betrokken administratie trouwens ontgaat dat men als illegaal geen woonplaats kan hebben, enkel een verblijfsadres.

4.6 In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder dat het enige en evidente doel van de betekening erin bestaat dat de bestreden beslissing haar bestemming heeft bereikt en deze daarvan bijgevolg kennis krijgt. Doordat verzoeker binnen de wettelijk gestelde termijn van 30 dagen beroep instelt, geeft hij dan ook aan dat hij degelijk kennis gekregen heeft van de bestreden beslissing.

4.7 In de repliekmemoirie volhardt verzoeker in zijn uiteenzetting dienaangaande in het verzoekschrift en vraagt zich af waarom de stad het adres van verzoeker niet zou kunnen gebruiken, daar waar er blijkbaar geen enkel probleem bestaat dat de briefwisseling van verzoekers raadsman hem wel bereikt. Verweerder benadrukt dat procedureregels er voor iedereen zijn, dus ook voor de stad Mechelen.

4.8 De Raad wijst erop dat een eventueel gebrek in de betekening van de bestreden beslissing geen invloed heeft op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. Verzoekers kritiek op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408). Verzoeker slaagt er bovendien niet in aan te tonen dat de wijze waarop de kennisgeving zou zijn gebeurd hem enig nadeel zou hebben berokkend. Het aangevoerde gebrek in de kennisgeving heeft verzoeker tevens niet verhinderd om een ontvankelijk beroep in te stellen bij de Raad.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN